

ГОСПОД ЩЕ СЕ БИЕ ЗА ТЕБ

Дейвид Уилкерсън
5 Януари 2004

Цялата книга Второзаконие представлява една единствена реч на Моисей, казана точно преди смъртта му, и е преглед на 40-те години, които Израел беше прекарал в пустинята, и беше адресирана към новото поколение израилтяни.

По това време хората се бяха разположили край Кадис Варни - важно място от историята им - на границата с Ханаан, Обещаната земя - същото място, на което бащите им бяха стояли преди тридесет и осем години, и на което Бог не им беше позволил да влязат в Обещаната земя, а ги изпрати да се скитат обратно в пустинята, докато цялото поколение, с изключение на Исус Навиев и Халев, умре.

Сега Моисей припомняше на новото поколение историята на бащите им. Той искаше те да знаят точно защо предишното поколение е измряло като отчаяни бунтовници в Божиите очи. Моисей ги подтикваше да се поучат от тъжните грешки на родителите си, като им каза с много думи: „Вие знаете историята на бащите си. Те бяха призван народ, избран и помазан от Бог. Но изгубиха видението си. Господ ги обичаше толкова много, че ги създаде и носи на ръце, но те непрестанно мърмореха и се оплакваха против Него, като Го наскърбяваха.

Накрая Божието търпение се изчерпа. Той видя, че те се бяха отдали на неверие и не можеше да направи нищо, което да промени мнението им. Никое чудо, което извършеше, не можеше да ги убеди във верността и добротата Му. Сърцата им бяха като гранит. Така че, Бог им каза: „Никой от вас няма да влезе в Обещаната земя. Вместо това, правите кръгом и се връщате обратно в пустинята.“

Какви силни думи. Но Моисей не говори само на новото поколение израилтяни. Той се обръща и към всяко следващо поколение вярващи, включително и нас днес. Както всички старозаветни разкази, така и този беше написан „за поука на нас, върху които са дошли последните времена“ (1 Коринтяни 10:11).

Моисей ни показва опасността от неверието и ни предупреждава, че ако не внимаваме, ще преживеем същите ужасни последици като онези, които паднаха преди нас: „За да не падне някой в същия пример на непокорство“ (Евреи 4:11). Той всъщност казва: „Няма значение пред какви невъзможни ситуации сте изправени и колко безнадеждни изглеждат нещата - не трябва да падате в същия грях на неверие. В противен случай ще стигнете до ужасна пустиня като тях и ще се скитате из нея цял живот.

Бог е верен и ще ви води. Той води бащите ни по време на кризата им за известно време, за да ги научи да Му вярват. Той искаше хора, чиято вяра да е непоклатима. Те трябваше да

излязат от пустинята с изпитана вяра, по-чиста от златото. Той искаше те да бъдат свидетелство пред света за добрината Му към Неговия народ.

Смятам, че нашето поколение е приело твърде леко греха на неверието и в момента сме свидетели на ужасните последствия. Аз виждам много депресирани и неспокойни вярващи. Разбира се, при някои има физически причини. Но много други преживяват подобни страдания заради духовното си състояние. По мое мнение, депресията им е в резултат на Божието негодувание срещу постоянното им неверие.

Когато става въпрос за неверието сред народа Му, Господ винаги използва твърд език, думи като: гняв, ярост, отвращение, изкушение. Моисей припомни това на младите израилтяни: „Ти видя как ГОСПОД, твоят Бог, те носи, както човек носи сина си, през целия път, по който вървяхте...И ГОСПОД чу гласа на думите ви и се разгневи, и се закле, като каза: Нито един от тези хора от това зло поколение няма да види добрата земя, която се заклех да дам на бащите ви“ (Второзаконие 1:31, 34-35).

След това Моисей описва тъжната грешка, която бяха допуснали бащите им край Кадис Варни. Това стана малко след преминаването на Червено море. Бог беше заповядал на Израел да влезе смело в Ханаан, като им беше дал следното твърдо уверение: “Ето, ГОСПОД, твоят Бог, предава земята пред теб; изкачи се и я завладей, както ти е говорил ГОСПОД, Бог на бащите ти. Не се бой и не се обезсърчавай... Тогава аз ви казах: Не се ужасявайте и не се бойте от тях. ГОСПОД, вашият Бог, който върви пред вас, Той ще се бие за вас, също както направи за вас в Египет пред очите ви” (1:21, 29-30). Какво невероятно обещание! Никой от враговете им нямаше да може да устои (виж 7:24).

Но Израел не повярва в Божието обещание. Вместо да се хванат за него, те предпочетоха да изпратят съгледвачи в Ханаан, които се върнаха с „лоши новини“. Те разказваха за гиганти и високи, укрепени градове. Хората повярваха на думите им: „Обаче вие не пожелахте да се изкачите, а се разбунтувахте срещу заповедта на ГОСПОДА, своя Бог“ (1:26). Моисей казваше на младото поколение: „Те трябваше да действат незабавно според Божието Слово. Бог беше казал, че ще се бие за тях, но те се разбунтуваха.“

Виждате ли какво се случи със старото поколение? Изпращането на онези съгледвачи в Ханаан беше акт на неверие. И докато бяха там, попаднаха под влиянието на Сатана. Те бяха атакувани с лъжите на врага, защото не бяха повярвали Божието Слово. Така че се върнаха в лагера си като инструменти на дявола. След като чуха лошите новини, хората размаха юмрук на Бог и Го обвиниха: „Ти ни изостави, Господи. Доведе ни тук, за да умрем.“ Само преди няколко месеца същите тези хора бяха избрани от Бог, бяха станали специални в очите Му и бяха чудотворно освободени. Но сега целият лагер беше объркан. Те се чудеха: „Бог въобще сред нас ли е?“ Скоро след това те плачеха за децата си: „Децата ни ще умрат от глад в тази пустиня. Бог ни мрази!“

Моисей припомни на младите израилтяни за обвиненията на бащите им: „И роптаехте в шатрите си, и казвахте: Защото ГОСПОД ни мрази, затова ни изведе от египетската земя, за да ни предаде в ръцете на аморейците, за да ни изтребят!“ (1:27).

Бог заведе децата Си в Кадис Варни за последното изпитание на вярата им.

Кадис Варни е място на невъзможностите. Името му идва от еврейска дума, която означава беглец, безделник, скитник. Накратко – ако тук вземеш грешното решение, цял живот ще се скиташ в пустинята.

Много християни са там точно в този момент. Бог им е дал заветните Си обещания, чудесни преживявания с Него, извършвал е чудо след чудо в живота им и ги е освобождавал. Но дяволът е отишъл при тях с лъжи и им е казал, че няма да се справят. Той ги е убедил, че не са достатъчно добри, че Бог все още им е ядосан за миналите грехове, и че никога няма да им прости.

Каж ми – започнал ли си да приемаш подобни лъжи? Мислиш ли, че Бог ще те изостави в кризите ти? Ако е така, това означава, че в един момент от ходенето си с Господ си спрял да вярваш на Божието Слово. Не си действал според заповедите Му, и това, което се случи с Израел, се случва и с теб – изпитанието, което преживяваш при Кадис Варни ще определи посоката на остатъка от живота ти.

Както и Израел, така и ти си бил носен на ръце от Бог през ужасната пустиня. Като се обърнеш назад, можеш да видиш ужасните изпитания, пред които си се изправял, болезнените провали, които си преживявал. Минавал си през изпитания, от които си мислеше, че никога няма да излезеш. Но Бог беше верен във всяко едно от тях. Всеки път Той се протягаше милостиво и те хващаше. И сега можеш да кажеш: „Бог никога не ме е изоставял. Днес стоя тук поради благодатта Му. Истина е, Бог ме носи на ръце както баща носи детето си.“

Но Бог те изведе, за да те въведе. Пред теб стои обещана земя, точно както и пред Израел: „Следователно, за Божия народ остава съботна почивка“ (Евреи 4:9). Бог те спаси, за да те заведе до място на почивка. Каква е тази почивка? Това е място на непоклатима вяра и увереност в Господ. Място на вяра в обещанията Му, че ще те избави от най-трудните ти времена.

Но, за да влезеш на това място, първо трябва да минеш през Кадис Варни. Когато си там, ти се изправяш пред толкова интензивна битка, която е по-голяма от всичко, което си преживявал. Там има врагове, гиганти, неща, които изглеждат буквално невъзможни. И ти трябва да положиш цялата си вяра в Бог за това, че Той ще те спаси.

Ние вече видяхме как израилтяните се забавиха да подействат според Божието Слово край Кадис Варни. В резултат на това Сатана ги постави под влиянието на десет демонично вдъхновени лъжци. Резултатът? Хората започнаха да вярват, че Бог иска да ги унищожи. Същото важи и за нас днес. Тези лъжи имат за цел да унищожат вярата ни.

Сатана иска да мислим, че Бог ни е оставил сами да се грижим за себе си. Той ни казва, че стените пред нас са твърде високи, че няма начин да победим. Казва ни, че ще се провалим, че цялото ни ходене с Исус е било напразно. Прошепва ни, че няма смисъл от нищо, че можем вече да се предадем. Казвам ви, затова Бог винаги иска бързо да действате според Словото Му. Той не иска дявола да има възможност да ни ограби чрез лъжите си.

Може би си мислиш: „Никога не бих повярвал, че Бог ме мрази. Как въобще бих могъл да си помисля, че Господ иска да ме унищожи?“ Но ако слушаме лъжите на Сатана, ние в крайна сметка ще започнем да говорим точно това: „Бог ме е довел в невъзможна ситуация. Не виждам никакви доказателства, че Той ми помага. А Той каза, че няма да ме постигне нищо, което да не мога да понеса. Но това в момента е повече отколкото мога да понеса.“ Такива мисли са директни обвинения срещу Бог. Те Го обвиняват в това, че Той не е с нас по време на изпитанието ни. Ние отново виждаме такова неверие в Израел, когато те пристигнаха в Рафидим. Това беше най-сухото място в пустинята и също беше място, на което преживяха криза. Хората започнаха да агонизират от жажда и отново изгубиха цялата си вяра в Бог. Те извикаха: „Дали ГОСПОД е между нас, или не?“ (Изход 17:7), което означава: „Ако Бог беше с нас, нямаше да попаднем в тази криза. Това би било абсолютно невъзможно.“

Основната причина за неверието на Израел е същата като тази на църквата днес.

Просто казано, Божието слово не беше достатъчно за Израел. Господ им беше дал невероятни обещания. Въпреки това, по време на кризата си, Израел никога не повярва в Словото Му. Независимо от всяко обещание, от всяка твърда клетва, че ще ги избави, те счетоха Словото Му за безполезно. Как? Никога не му повярваха. „Но словото, което те чува, не ги ползва, защото не се съедини с вяра в онези, които го чува“ (Евреи 4:2).

Вместо това, народа винаги изискваше ново слово от Бог. Виждаме това във въпроса им: „Бог с нас ли е, или не е?“ С други думи: „Трябва да знаем дали Бог е с нас в тази криза, а не дали беше в предишната. Трябва да имаме ново откровение от Него в тази ситуация.“ Питам те: как може някой толкова бързо да забрави всичко, което Бог е направил за него? Израел беше изтрил от паметта си всеки предишен момент, в който Бог ги беше избавял. Те не позволиха на предишните Му свръхестествени дела да изградят вярата им в Него.

Но въпреки обвиненията им против Него, Бог даде друго слово на Израел. Той каза на Моисей да им предаде: „Не се ужасявайте и не се бойте от тях. ГОСПОД, вашият Бог, който върви пред вас, Той ще се бие за вас, също както направи за вас в Египет пред очите ви“ (Второзаконие 1:29-30).

Това не беше ново обещание. Бог просто казваше с други думи онова, което вече беше казал на народа Си: „ГОСПОД ще воюва за вас, а вие ще останете мирни“ (Изход 14:14). Той им напомняше: „В Египет ви казах, че ще ходя пред вас. Казах ви, че ще живея сред вас, и че ще се бия с враговете ви заради вас.“ И Той направи точно това. Бог ги беше спасявал винаги, при всяко изпитание.

Бог им казваше непрекъснато: „Аз съм с вас. Ще се бия за вас. Хванете се за това обещание и не го забравяйте.“ Но ето, те бяха край Кадис Варни, треперейки пред враговете си и фокусирани върху собствената си немощ. Накрая си казаха: „Не можем да излезем срещу тях.“ Това беше ужасно съмнение – съмнение за Божия призив върху живота им, съмнение, че Той ги беше изпратил там, съмнение в присъствието Му сред тях. Може би мислиш, че ти никога не би постъпил така. Но много християни днес говорят подобни неща: „Господи, наистина ли си с мен? Знаем какво ми обеща. Но това истина ли е? Мога ли да вярвам на онова, което ми каза? Трябва отново да чуя слово от Теб. Имам нужда от ново слово. Моля Те, дай ми още някакво уверение.“

Накрая започваме да треперим пред врага на душите ни. И всичко това е, защото не вярваме в онова, което ни е обещал Бог. Държим се така, като че Той никога не ни е казал и дума. И точно така Го „изкушаваме“. Въпреки, че Той ни се е доказал многократно, ние непрестанно Го караме отново да доказва верността Си, да ни изпрати ново слово, което да изгради вратата ни. Но Бог ще каже само едно нещо: „Повярвай в онова, което ти казах.“

Трепериш ли поради някой стар грях, който се е издигнал над теб като укрепен град? Ако това е така, какво ти е казал Бог за тази крепост на врага? Той обещава из цялата Библия: „Аз ще се бия за теб. Не трябва да се страхуваш. Този, Който живее в теб е по-велик от онзи, който живее в света. Никой човек, никой враг не може да те измъкне от ръцете Ми. Аз ще те очистя и осветя чрез Духа Си. Вярвай на Словото Ми към теб.“

В Новия Завет неверието е още по-голям грях.

Исус дойде като пророк и чудотворец в Собствения Си дом, Израел. Въпреки това ни се казва: „И не извърши там много чудеса поради неверието им“ (Матей 13:58). Какво невероятно твърдение. Неверието ограничи дори и Христовата сила да работи.

Виждаме и други тъжни резултати от неверието в Новия Завет. Учениците не можеха да изгонят един демон от малко дете поради неверие. А Исус ги смъмри заради това (виж Матей 17:14-21). След възкресението, Христос отново беше шокиран от неверието им: „И ги смъмри за неверието и коравосърдечие им“ (Марк 16:14). Павел казва още за Евреите: „Те бяха отрязани поради неверие“ (Римляни 11:20).

Защо Божието наказание за неверието е толкова жестоко в Новия Завет? Това е така, защото на вярващите днес им е дадено нещо, за което старозаветните светии можеха само да си мечтаят. Бог ни е благословил с дара на Святия Дух. В Стария Завет вярващите бяха посещавани от Божия Дух само понякога. Те трябваше да отидат до храма, за да почувстват Господното присъствие. Но днес Бог живее в хората Си. Ние сме Неговия храм и присъствието Му е у всеки вярващ. В Стария Завет Авраам само понякога беше посещаван от ангел, или пък получаваше слово от Бог. И той вярваше в онова, което му казваха. Авраам повярва, че Бог можеше да направи всичко, което беше обещал. Той „не се усъмни в Божието обещание“ (Римляни 4:20). А днес Исус е на наше разположение по всяко време. Ние можем да Го призоваваме през целия си живот и знаем, че ще отговори. Той ни кани да отидем смело в тронната Му зала, да изкажем молбите си. Дава ни и утеха и водителство чрез Святия Дух.

Въпреки всички тези благословения, ние все още се съмняваме в Бог по време на тежките ни изпитания. Исус осъжда подобно неверие, като казва: „А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, и ще се бави ли спрямо тях? Казвам ви, че ще им отдаде правото скоро. Но когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?“ (Лука 18:7-8)

Ето последиците от неверието.

“При това ръката на ГОСПОДА беше против тях, за да ги изстреби... да ги довърши от стана” (Второзаконие 2:15, 14). Това е едно от най-острите обръщения срещу неверието в цялата Библия. Може да кажеш: „Но това не е езика на благодатта. Бог не се отнася толкова жестоко с неверието днес“.

Не е така. Библията казва за днешното време, когато сме под благодат: „А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който идва при Бога, трябва да вярва, че Той съществува и че възнаграждава тези, които Го търсят“ (Евреи 11:6). Ето някои от последиците от неверието:

- Неверието осквернява всяка сфера на живота ни. Този грях не може да бъде приеман като изолиран проблем в нашия живот. Той се простира във всичко и замърсява всеки детайл от ходенето ни с Бог.

Съмненията на израилтяните не се простираха само до това, че Бог не може да убие враговете им, а до това да се съмняват за ежедневния си хляб. Те се съмняваха в Божията способност да опази децата им. Съмняваха се дали Той ще ги заведе в Обещаната земя. Съмняваха се дали въобще Той е сред тях. Затова Бог им каза: „А вие се върнете и тръгнете в пустинята... Аз не съм между вас“ (Второзаконие 1:40, 42).

Ако имаме неверие в една сфера от живота си, то се разпространява като рак и замърсява цялото ни сърце. Ние може и да вярваме на Бог за определени неща като това, че ни спасява чрез вяра, че е Всемогъщ, че Духа Му живее в нас. Но вярваме ли Му за бъдещето си? Вярваме ли, че Той ще се погрижи за здравето и финансите ни, че ще ни даде победа над греха?

- Неверието води до греха на предположенията, т.е да мислиш, че знаеш кое е правилно. Това е арогантност, която казва: „Познавам пътя“, и действа по собствена воля.

Ето още един грях, който извърши Израел в неверието си. Когато Бог им каза да се върнат в пустинята, те не пожелаха да се покорят. Вместо това отидоха при Моисей и казаха: „Добре, съгрешихме, но се осъзнахме. Вече сме готови да се покорим на Божията заповед да излезем срещу врага.“ И поеха нещата в свои ръце.

Точно тук много съмняващи се вярващи правят съдбоносна грешка – когато се провалят по отношение на вярата си, се обръщат към плътта. Те правят онова, което считат за правилно, но според собствената си мъдрост и умения. Вярата, обаче, винаги се съпротивлява на това да се действа със страх. Тя чака Бог да извърши делото. Вярата никога не желае да направи

нещо, като изпревари Бог. Онези израилтяни действията прибързано като събраха малка армия. Те планираха стратегия да ударят със собствени сили, но когато врагът ги видя, прогони израелските войници „както правят пчелите“ и ги унищожиха (Второзаконие 1:44).

Виждал съм някои ужасни случаи, при които вярващите не успяха да влязат в Божията почивка. Господ ги заведе на място на ужасни изпитания – семейни проблеми, финансови борби, проблеми в брака – но те не изчакаха Бог да се намеси. Вместо това, Го обвиниха, че ги е изоставил и се опитаха сами да разрешат кризата си. Днес тези вярващи нямат покой, мир, нито пък усещане за Божието присъствие. Вместо това, те живеят в постоянни съмнения и изглежда преминават от една криза в друга. Всичко, за което могат да говорят, е настоящия им проблем. Цялото им объркване е причинено от едно единствено нещо: неверие.

Псалмистът казва: „Прекарваме годините си като въздишка“ (Псалм 90:9). Този псалм говори за невярващите. Какво е заглавието на историята им? „Всички те живяха и умряха напразно“. Това е същото, което чуваме хората да разказват за невярващите си баби и дядовци: „Изживяха целия си живот в мрак. Само се оплакваха и мърмореха. И умряха сами и забравени.“

Това е ужаса да не вярваш. Това неверие прерязва духовната ти история, така че всичко, което ще си спомнят за теб, е пропиления ти живот. Когато младото поколение израилтяни попита: „Ами баба и дядо?“, на тях им казаха: „Те само се оплакваха и мърмореха. Нямахме за какво да живеят, така че просто си седяха и чакаха да умрат.“

Много християни все още не са влезли в почивката, която Бог има за тях.

“Някои влизат в нея” (Евреи 4:6). Истинските вярващи са решени да вярват на Бог дори когато молитвите им остават без отговор. Няма значение дали собствеността им е отнета или са изправени лице в лице със смъртта. Те искат да влязат в Божията почивка. Кое е доказателството за подобен живот? Те са си „починали от собствените си дела“ (4:10). Те вече не стоят будни посред нощ, опитващи се да разрешат проблемите си със собствената си мъдрост и умения. Вместо това предават всичко на Исус. Няма значение дали ще спечелят или загубят. Единственият им фокус е това, че Бог има план, и че Той работи в живота им.

Искам да завърша посланието с едно преживяване, което имах наскоро. Една съботна вечер се разхождах по Таймс Скуеър, когато там беше пълно с туристи и местни хора, които пазаруваха за празниците. Изчислено е, че в час пик оттук преминават почти четвърт милион души. Стойки там, аз се молах, гледайки минаващите хора.

В един момент Святия Дух ми прошепна: „Дейвид, погледни тези тълпи. Умножи ги няколко пъти и ще видиш колко хора от народа ми умряха в пустинята. От целия този народ, само двама души влязоха в почивката Ми – Исус Навиев и Халев. Всички останали умряха преждевременно в отчаяние и неверие.“

Тази мисъл беше съкрушителна за мен. Погледнах по-внимателно тълпите, които отиваха към театрите, ресторантите, моловете на „Бродуей“. Видях богати хора, бездомни хора, хора от средната класа, хомосексуалисти, травестити... и разбрах, че най-вероятно Бог не присъстваше в мислите им. Помислих си за футболния стадион от другата страна на реката, за залите за хокей и баскетбол и за хората, които ги изпълваха и как само малцина от тях обичаха Бог. Погледнах всички кинозалони по „Таймс Скуеър“ и си помислих за хилядите, които седяха там и се присмиваха на всичко свято.

Докато гледах масите народ, осъзнах, че Евангелието е достъпно за тях във всеки един момент – чрез телевизията, радиото, литература, дори и безплатни Библии в хотелските стаи. Само ако пожелаеха да знаят, щяха да им кажат, че същия Бог, Който извърши чудеса за древен Израел, прави същото за всеки, който Го обича днес. Но тези хора не желаят да Го познават. Ако видят, че някой иска да им подаде евангелска брошура, те ускоряват крачка и му махат за отказ. Единствените им богове са удоволствието, парите и вещите.

Изведнъж започнах да виждам каква стойност има и един единствен вярващ в Божите очи. И чувам как Исус задава същия въпрос и днес: „Когато се върна, ще намеря ли вяра на земята?“ Аз виждам Христос, Този, Който вижда в човешките сърца, как отива на всички тези места и намира само неколцина, които Го обичат истински. Виждам Го как търси из коледжите и пита: „Кой тук ще Ми повярва?“ Виждам как отива във Вашингтон и търси хора, които ще Го приемат, но намира само малцина. Виждам Го как претърсва цели нации и намира съвсем малък остатък. Виждам Го да претърсва съвременната отстъпническа църква и как не намира вяра, а само смърт. Накрая Той претърсва църквата Си и търси слуги с истинска вяра. Но от онова, което вижда, сърцето Му се къса и Той скърби дълбоко. Чувам Го да плаче както плака за Израел: „Ерусалиме, Ерусалиме... Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте!“ (Матей 23:37)

Коя е причината за тази мъка? Бог изпрати Сина Си, за да открие любовта на Отец към възлюбените Си деца. Той изпрати Святия Дух, за да ги утеши и води. Въпреки това, цели множества в дома Му нямат вяра. Те не вярват, че Той отговаря на молитвите им. Мърморят и се оплакват, обвиняват Го в немарливост и се отчайват все повече, все повече се страхуват, като че Бог ги е изоставил.

Като Божий служител, аз нося тежестта на пастирското служение и чувствам скръбта Му. В този момент Го чувам да казва: „Дори и в дома Си виждам само малцина, които имат вяра. Много от собствените Ми деца, включително и пастирите, се клатят във вярата си по време на изпитания. Те не Ми вярват за семействата, работата, бъдещето си. Всъщност, много от тях са направили своя избор.“

Ами ти? Господ идва при всички нас и пита: „Ще ми повярваш ли? Вярваш ли Ми? Когато се върна, ще намеря ли вяра в теб?“ Какъв ще бъде твоя отговор?

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2004 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Lord Will Fight for You](#) / [Господ ще се бие за теб](#)